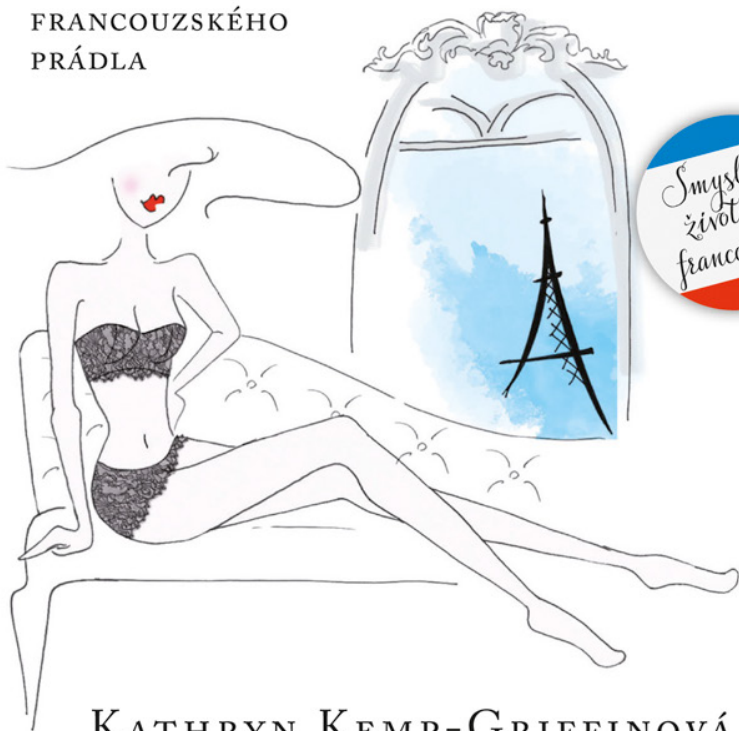

Svidná Paríž

TAJEMSTVÍ
FRANCOUZSKÉHO
PRÁDLA

KATHRYN KEMP-GRIFFINOVÁ

MLADÁ FRONTA

MLADÁ FRONTA

Svidná
Paříž

Svidná
Paříž

TAJEMSTVÍ FRANCOUZSKÉHO PRÁDLA

KATHRYN KEMP-GRIFFINOVÁ

Mladá fronta

Přeložila Barbora Lyčková

Copyright © 2016 Kathryn Kemp-Griffin

Illustration copyright © 2016 Paloma Casile

Published by arrangement with House of Anansi Press, Toronto, Canada.

www.houseofanansi.com

Translation © Barbora Lyčková, 2017

Všem ženám, které od svého spodního prádla někdy chtěly víc.

NOVÝ ZAČÁTEK

HLAVA, NEBO OREL?

*Nechte své sny pozřít váš život, aby náhodou život
nepozřel vaše sny.*

– Antoine de Saint-Exupéry

Američanky nosí kalhotky a podprsenky. Francouzky nosí spodní prádlo, nebo, jak by řekly ony, *lingerie*.

Občas se člověku zdá, že se Francouzky rodí obdařeny schopností naplnit své životy i těla elegancí a smyslností, a to bez sebemenší námahy. Jak to jenom dělají?

Spodním prádlem.

Když nakupujete v Americe, všechno je jen o výhodných baleních a dárkových bonusech k velkým nákupům, případně o tom, že se jednou za čas trochu rozšoupnete. Ve Francii je to úplně jinak: ve spodním prádle se tu zrcadlí jakési *art de vivre*, umění žít, životní filozofie zasvěcená péči o pocit životní pohody.

Vezměte si například takovou podprsenku. Dobrá podprsenka určuje nejen to, jak působíme na ostatní, ale i jak vidíme samy sebe. Jakou podprsenku na sobě například máte právě teď?

Že vlastně ani nevíte? Čtěte dál. Kniha, kterou držíte v ruce, rozebírá do všech podrobností ono neuchopitelné *je ne sais quoi* francouzského prádla. Ukáže vám, jak jej nakupovat, jak jej nosit a jak s jeho pomocí dosáhnout sebedůvěry i elegantního držení těla.

Svůdná Paříž vám pomůže sestavit sbírku spodního prádla, která vám umožní plně prožívat smyslnost okamžiku, a to při jakékoli příležitosti. Kombinuje praktické poznatky (jak si vybrat padnoucí podprsenku) s kouzlem spodního prádla (jak oceňovat prádlo a nosit jej jako umění). Obecně vzato je tato kniha výsledkem všeho, co jsem se naučila nebo odpozovala během více než dvaceti let zkušeností a hovorů o lásce, životě a spodním prádle.

Asi tuším, co se vám honí hlavou. Nejmenuji se ani Inès, ani Céline. Co by tedy taková Kanaďanka Kate mohla vědět o spodním prádle?

Uznávám, že před dvaceti lety toho moc nebylo. Do Francie jsem přijela ve vybledlých bavlněných kalhotkách značky Jockey For Her, jejichž vytahaná guma se kolem mě vznášela jako chapadla medúzy. O tom, jak se nosí spodní prádlo, jsem nevěděla vůbec nic. Cože jsem to tedy v té Francii vlastně dělala?

Pro odpověď budeme muset zabrousit hluboko do minulosti.

Hlava: Paříž. Orel: San Francisco. Kdysi jsme se s manželem rozhodli, že přesně tak změníme život – hodem mince.

Bylo to jedné horké červencové noci v roce 1990. Seděli jsme s Christianem na zadní verandě našeho domu v kanadském Torontu, srkali pěnu z vychlazených piv značky Molson a přemýšleli o tom, co jsme dosud zažili. Náš život byl bezchybný – vlastně možná až moc. Nedávno jsme oslavili první výročí svatby a pořídili si první společné bydlení. V práci to

vypadalo slibně, a ačkoli jsme neměli děti, do budoucna jsme s nimi počítali. Zkrátka a dobře, vše se vyvíjelo podle plánu.

A v tom byl právě ten háček. Nechtěli jsme se při padesátém výročí svatby ohlédnout a říct si: „No, tak to dopadlo přesně, jak jsme čekali.“

Obklopovala nás jistota a známé věci, ale my nebyli úplně spokojení. Rozhodli jsme se, že se takovému osudu za každou cenu vyhneme.

„Pojďme si dát na rok pauzu v práci,“ navrhla jsem.

„Proč ne?“ pokrčil rameny Christian. „Kdo jako první vydělá milion, bude si moct vybrat, kde ho utratíme.“

„Milion přece nepotřebujeme,“ namítla jsem. „Kdybychom opravdu chtěli, můžeme odjet třeba zítra. Prostě zvednout kotvy. Najít si práci někde jinde.“

Ucítili jsme záchvěv vzrušení. Možná to bylo představou nadcházejícího dobrodružství – nebo, což je pravděpodobnější, napěněným pivem.

Christian každopádně přinesl atlas, zavřel oči a náhodně do něj zapíchl prst. Otevřel ho na mapě Chile. Představili jsme si, jak přecházíme Andy.

Christianův prst skákal po světě sem a tam a já ho rozechvěle sledovala: Sydney, Tokio, Lagos, Novosibirsk (shodli jsme se ale, že do největšího města Sibíře se v dohledné době pravděpodobně stěhovat nechystáme).

Stala se z toho hra s atlasem místo herního plánu a my byli čím dál tím rozrušenější. Nakonec jsme ale přece jen trochu zvážněli a vybrali dva semifinalisty: San Francisco a Paříž.

Můj favorit byl jasný. Odmalička jsem měla slabost pro všechno francouzské, od země samotné po místní kulturu. Nejvíce ze všeho jsem milovala francouzštinu, ačkoli jsem ji

sama příliš neovládala. V Kanadě je sice jedním z oficiálních jazyků a její základy jsou ke každodennímu životu potřeba, ale i tak jsem sotva dokázala napočítat do sta a objednat si po jídle *mousse au chocolat*. A to jsem dokonce i jedno léto pracovala jako au-pair v údolí Loiry a rok studovala v Grenoblu. Přes všechny jazykové nedostatky mě však Město světla přitahovalo jako magnet a toužila jsem po tom, abych mohla žít, jíst, dýchat a možná i snít po francouzsku.

Onoho dne v roce 1990 jsme tedy s Christianem měli jednu minci a dvě možnosti. Buď San Francisco se sladkými sliby Silicon Valley, nebo Paříž se sladkými michelinskými deserty a *amuse-bouches*. Christian vyhodil čtvrták vysoko do vzduchu a mince se roztočila. Osud se nám třpytil a blýskal nad hlavou.

Když na minci padla Paříž, byla jsem šťastím bez sebe – nebo spíš *folle de joie*, šťastím poblázněná. A to byl počátek našeho francouzského dobrodružství.

• | •

PAŘÍŽSKÉ PROBUZENÍ

UMĚNÍ ŽÍT

Paříž: světové město spodního prádla

JEDNA

POZVÁNKA PRO SMYSLY

Paříž. Paříž. Na tom slově je cosi hedvábně elegantního, cosi bezstarostného, cosi roztančeného, cosi slavnostního a rozjasněného – je jako šampaňské. Všechno tam je krásné, veselé a přiopilé, a ověšené krajkami.
– Nina Berberova

Paříž je město, které si dává načas – zejména ve chvíli, kdy máte vy zrovna naspěch.

Turisté z toho viní Pařížany, Pařížané turisty, a všichni společně viní dopravu. Nebo stávky. Popřípadě svátky. Přes všechny ty stížnosti se ale ve Městě světla najde i značná dávka tolerance, ba i radosti – pokud se tedy naučíte očekávat neočekávatelné. Paříž je oslavou líně plynoucího času. Chce, abyste objevili vlastní smysly a možná je trochu poškádlili; je jako polibek při úsvitu, který touží po večerním šeru. Paříž neprožijete tak, že si odškrtnete, co všechno jste ten den stihli, ale že večer zjistíte, co všechno se vám za jeden den podařilo protáhnout.

Paříž je malé velkoměsto. Vezmeme-li to ze zeměpisného pohledu, rozkládá se na pouhých 105 čtverečních kilometrech zemského povrchu. To není mnoho, zejména porovnáme-li to s jinými velkými městy a oblíbenými turistickými destinacemi. New York je osmkrát větší, a plocha, po které se roztahuje Londýn nebo Bangkok, je větší hned patnáctkrát. A co se týče obyvatelstva, ve srovnání s osmi miliony obyvatel ostatních tří měst jsou dva miliony lidí v hlavním městě Francie zanedbatelné.

Na druhou stranu vlastně ale Paříž zas až tak malá není. Malá čísla násobíme exponenciálně, a Paříž má jednu z nejvyšších hustot obyvatel ze všech měst na světě. Na jeden čtvereční kilometr tu v průměru připadá jednadvacet lidí, oproti deseti v New Yorku nebo pěti v Londýně či Bangkoku. A protože je výška pařížských budov omezena, lidé se tu nemohli vrstvit na sebe a místo toho se rozprostřeli do ulic.

Ať už trávíte čas nejrady ve společnosti, nebo naopak upřednostňujete anonymní samotu, pařížské *rues* vás uvítají ve své náruči. V kavárenské kultuře vzkvétají konverzace a debaty a mezi širokými třídami se klikatí dlážděné uličky, ve kterých se můžete zamotat, aniž byste se báli, že se doopravdy ztratíte. Překrývají se tu životy a zkušenosti. A náhle jako by vám zbystřily smysly – v tu ránu vám všechno přijde mnohem intimnější a bezprostřednější než kdy dřív.

Čtyři týdny poté, co jsme si hodili mincí, jsme s Christianem skončili v práci, dohodli se s realitkou na prodeji domu, oznámili své plány nic nechápající, ale podporující rodině a nasedli

do letadla směr Paříž. Tam jsme nějakou dobu bydleli v módním hotelu, kde rána začínala snídaní za okny shlížejícími na dvorek mezi domy. Byly tam dřevěné podlahy, židle potažené modrozeleným sametem, damaškové prostírání barvy slonové kosti, tepané kovové příbory, čerstvá pomerančová šťáva, košík horkých *croissantů* přímo od pekaře a *café au lait* podávané v širokých starých šálcích. V Kanadě jsem snídala nad dřezem a jídlo zapíjela kávou koupenou po cestě do práce; v Paříži bych byla schopná strávit nad *petit déjeuner* celý den.

Měla jsem toho ale spoustu na práci. Christianovi se podařilo sehnat skvělé místo v evropském týmu společnosti Polo Ralph Lauren, která nám velkoryse zařídila toto krásné ubytování, dokud si nenajdeme vlastní byt. Christian tedy každý den docházel do hlavní firemní prodejny na náměstí Madeleine a já mezitím procházela noviny a nástěnky v kostelech a kulturních centrech a hledala pro sebe práci a pro oba byt. Uběhlo několik dnů, a pak několik týdnů. Na moc bytů, které bychom si mohli dovolit, jsem nenarazila a nabídek zaměstnání, které by zahrnovaly psaní a práci s jazykem, také moc nebylo. Samozřejmě nepomáhalo ani to, že jsem toho francouzsky moc nenamluvila, ale nedělala jsem si z toho těžkou hlavu. Věřila jsem, že kombinací štěstí, úsilí a kouzelné Paříže se to časem nějak vystříbí.

Nejlepší způsob, jak nějaké město poznat, je projít si ho pěšky – a k tomu, abych vyrazila do ulic, jsem nepotřebovala dvakrát přemlouvát. Přes den jsem tedy chodila po městě a večer si plánovala cestu na následující den, abych toho zvládla obejít co nejvíc. Jednoho dne jsem se rozhodla, že přejdu Paříž z jednoho konce na druhý. A to doslova. Říkala jsem si, že kdybych do toho trochu šlápla, mohla bych čtrnáctikilometrovou trasu od *Porte Maillot* do Bouloňského lesíku ujít za tři hodiny. Vklouzla jsem

tedy do tenisek a na záda hodila příliš velký batoh, do kterého jsem uložila svačinu, láhev s vodou, žvýkačku, opalovací krém, svetr, *Plan de Paris* a notýsek s koženými deskami, který jsem dostala jako dárek na rozloučenou. Z dnešního pohledu mi přijde, že jsem byla oblečená spíš na horskou túru než na procházku po městě, v němž se zrodily „malé černé“.

Když jsem obešla Vítězný oblouk a vydala se dolů po bulváru Champs-Élysées, začalo poprchávat. Měla jsem s sebou samozřejmě všechno kromě dešt-

níku, a než jsem došla na náměstí Svornosti, mrholení přešlo do prudkého lijavce. Náhlý impulz, kterému jsem nedokázala odolat, mi kázal ukřít se ve slavné kavárně Angelina, jíž vévodila (nebo se v ní zasekla) elegance *belle époque*.

Servírka, která mě usazovala, se na mě zamračila a já na ni na oplátku vrhla zpod promočené ofiny úsměv. Důvod jejího šklebu jsem si uvědomila teprve poté, co jsem se usadila a uviděla svůj odraz v nádherném zrcadle, které se táhlo přes celou stěnu. Měla jsem úplně promočené tričko a deštěm zprůhledněná látka se mi lepila na tělo. Jasně se pod ním rýsovala staříčká sportovní podprsenka, kterou jsem si při podobných příležitostech brala na sebe – při příležitostech, kdy to bylo jedno a kdy ji stejně nikdo neměl vidět. Vytáhla jsem tedy z batohu svetr a přehodila si ho přes ramena, abych trapnou průsvitnost alespoň trochu zakryla, a pak udělala to, co *chez Angelina* dělají všichni: objednala jsem si jejich proslulou horkou čokoládu, podávanou v keramickém džbánu provázeném obrovským hrnkem šlehačky.

